

blev kundgjort ogsaa fra de nye Erhververe, saaledes at de Undersaatter, der hvoe i disse Landsdele, lærte deres Slabne at kjende, nemlig den, at de fremtidigt skulle hore til Kongeriget som Dele af dette. Paa den Maade kan Beslutningen have en Betydning, og der behoves hverken en Lov eller en Grundlov til, at Rigsdagen paa en formel Maade erklærer, at den opgiver enhver Tanke om og Veflagelse over, at Ministeriet er fredeet frem i den paa-gjældende Retning, men at den kort sagt slutter sig til en Kjendsgjerning. Dette kan stee uden Videre i Beslutningsform, og derimod troer jeg ikke, Noget kan have Noget at sige. Dette er mit Hovedformaal, og jeg troer, at man, naar man vil vel overveie Sagen, vil finde, at Regjeringen derved faaer Alt, hvad den kan forlange, men der præjudiceres Intet med Hensyn til lignende Tilfælde for Fremtiden; Rigsdagen kommer ikke i nogen Forlegenhed, den binder sig ikke ved Noget. — Mit subsidiaire Vædringsforslag gaaer ud paa at tage Ordene „for sit Vedkommende“ bort, estersom det at dele denne Art Tilstemning til Regjeringen i to Dele maa ende med at dele den egentlige Statsmagt i to Dele. Om ogsaa Tilfældigheden er saaledes nu, at der er to repræsentative Corporationer, der gjøre Krav paa at tage Deel i Lovgivningsmagten, er der dog i Virkeligheden og kan der kun være een Statsmagt. Jeg foreslaaer dernæst blot at forandre Tiden, og at henses det, der ifølge Beslutningen, som den ligger for fra Regjerin-gen, gaaer paa den kommende Tid, til at angaae den hele Tid, der er forløben siden Freden, og i den Henseende kan jeg ikke see, at Regjeringen kan have Noget at indvende; Alt, hvad jeg hidtil har hørt fra Regjeringens Side, fører ikke til denne Antagelse. Jeg har gjentagne Gange spurgt den ærede Regjering: Hvem har været retmæssig, forfatningsmæssig Regent i de Strimler, hvorom her er Tale, men jeg har ikke faaet noget Svar derpaa. Dette Svar kan undgaaes ved at antage mit Vædringsforslag under Nr. 1, men det behø-ves endnu paa en vis Maade som Forklaring til Vædringsforslaget under Nr. 2, thi ellers kunde dette faae for Meget at bethyde. Det er blevet sagt, at Rigsdagen ikke kan have Noget

imod, at Regjeringen kommer til den og for-langer dens Tilstemning, selv om det ikke var nødvendigt, at denne blev given, men dertil svarer jeg, at enhver overflødig Tilstemning, som Rigsdagen giver, i det Mindste maa gives med største Forsigtighed; thi i det Dieblit, man mener, den er overflødig, kommer man let til at oversee de Følger, den kan have for Fremtiden. Naar man ikke vedtager en Beslutning, der ikke behøves, forandrer man ikke Stillingen, og behøves Beslutningen, maa man vide, hvorfor. Behøves den kun, fordi Regje-ringen ønsker den, mener jeg, at det, saameget jeg end sætter Priis paa at opfylde Regjerin-gens Ønsker, er uforsigtigt af Rigsdagen ved en Veilighed som denne at lade sig lede af et saadant subjectivt Ønske. Det maa gjøres til objectivt; det maa først siges os, hvad Grun-den er til at kræve Beslutningen, hvor Nød-vendigheden er for Regjeringen til at staae den tilveie. — Efterat jeg paa denne Maade har lagt mine Vædringsforslag i D'Herres Hænder, maa jeg endnu gjøre opmærksom paa, at De ved at vedtage Hovedforslaget ikke lægger Regjeringen den ringeste Hindring i veien; De udtale kun en ganske simpel Kjendsgjerning, som foreligger, De erklære den for fuldbhørt uden Indsigelse. Ibet De tage det subsidiaire Vædringsforslag, have De ogsaa fjernet den egentlige Fare, som efter min Mening er forbunden med at tage Regjeringens Forslag, men ibet De tage Regjeringens Forslag, kan dette kun tillægges Betydning derved, at man tænker sig visse Strimler af Kongeriget hatende ud-gjort en Stat, et Land for sig, Noget for sig selv, Noget liggende udenfor den Ansvarlighed, vi have Ret til at kontrollere. Derpaa skulle vi ikke indlade os.

C. Nimestad: Jeg beklager meget, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valg-kreds (Tscherning) ved de Forslag, han har stillet, aabenbart vil drive Sagen ind paa disse Undersøgelser, som ved forrige Behandling af Sagen med megen Føie bleve erklærede for doctrinaire og ørkesløse. Min Stilling til denne Sag har bestandigt været den, at jeg meente, at man burde see at enes om en Vej, ad hvilken man muligviis kunde komme ind